

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Simona, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Víta Bičáka, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Litoměřicích**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 8 C 100/2017, o zaplacení 7 324 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **CoreTel, s.r.o. v likvidaci**, IČ 27970469, se sídlem Brno, Vídeňská 645/55, zastoupené Vlastimilem Šafránkem, bytem Brno, Rolnická 660/5, a žalovaný **S. U.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 8 C 100/2017, o zaplacení 7 324 Kč s příslušenstvím, **je s o u d .**
- II. Usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 24. 4. 2017, čj. 8 C 100/2017-39, **se z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným 28. 11. 2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Spor vznikl mezi ním a Okresním soudem v Litoměřicích ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 8 C 100/2017 o zaplacení 7 324 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela s žalovaným dne 6. 2. 2012 „*Smlouvu o zajištění služeb elektronických komunikací sítě GSM*“ (dále jen „smlouva“), na jejímž základě se zavázala poskytnout žalovanému službu elektronických komunikací sítě GSM provozovanou poskytovatelem Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (dále též jen „společnost O2“). Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit smlouvou, její přílohou č. 1 – „*Technické specifikace*“, a Všeobecnými obchodními podmínkami žalobkyně (dále jen „*Všeobecné obchodní podmínky*“).

Jelikož žalovaný nezaplatil za poskytované služby, obrátila se žalobkyně na soud. Návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu podaným u Okresního soudu v Litoměřicích se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit 7 324 Kč s příslušenstvím a přiznal žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení.

Okresní soud v Litoměřicích nejprve návrhu vyhověl a vydal elektronický platební rozkaz; ten byl následně zrušen, neboť se jej nepodařilo žalovanému doručit do vlastních rukou. Usnesením ze dne 24. 4. 2017, čj. 8 C 100/2017-39, poté Okresní soud v Litoměřicích řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.) a rozhodl též o nákladech řízení (výrok II.). Soud přitom vycházel z premisy, dle které je předmětem sporu nárok vyplývající ze smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací, k jehož rozhodnutí je v souladu s ustanovením 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), povolán Český telekomunikační úřad. S odkazem na ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. a § 104 odst. 1 o. s. ř. tak uzavřel, že v dané věci není dána rozhodovací pravomoc soudů.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postupem okresního soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu čj. Konf 38/2009-12, Konf 54/2010-9 a Konf 10/2014-12, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní podmínka, neboť ze smlouvy vyplývá, že k vlastnímu poskytování služeb dochází v síti společnosti O2 (dříve Telefónica O2 Czech Republic, a.s.) a žalobkyně vystupuje pouze jako prostředník či zprostředkovatel mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a žalovaným.

Dle navrhovatele je tedy předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným a nejde o spor o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale civilní soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Litoměřicích i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Zvláštní senát již v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12 (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz) vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) téhož zákona rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) téhož zákona („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

Jelikož byla žalobkyně v době uzavření smlouvy osobou oprávněnou nabízet veřejně dostupné služby elektronických komunikací, musel zvláštní senát zkoumat, zda byla současně poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 72/2010-10).

Žalobkyně se v čl. II. odst. 1 smlouvy zavázala žalovanému poskytnout službu elektronických komunikací sítě GSM provozovanou poskytovatelem - společností O2. Rovněž z čl. 1. 1. 2. a čl. 3. 2. 1. Všeobecných obchodních podmínek je zřejmé, že služby elektronických komunikací sítě GSM byly poskytovány prostřednictvím společnosti O2. Zvláštní senát konečně též z databáze vedené navrhovatelem (na adrese <https://www.ctu.cz/vyhledavaci-databaze/evidence-podnikatelu-v-elektronickych-komunikacich-podle-vseobecneho-opravneni.html>) ověřil, že žalobkyně neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně vystupovala jako osoba, která pouze umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací, sama však služby elektronických komunikací přímo aktivně neposkytuje, ale pouze jim prodává (přenechává k dalšímu využití) služby, k jejichž využívání je oprávněna na základě dříve uzavřené smlouvy se společností O2. Žalobkyně proto není osobou vykonávající komunikační činnost; tou je pouze společnost O2.

Taktéž žalovaný není účastníkem podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby

elektronických komunikací (zde společností O2) smlouvu o poskytování těchto služeb. Zvláštní senát totiž neshledal existenci právního vztahu mezi žalovaným a společností O2.

Zvláštní senát proto naznal, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

Dále se zvláštní senát zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu.*“ O takovou situaci se nicméně v projednávané věci v souvislosti se službami, které poskytuje žalobkyně, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je totiž zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi společností O2 (poskytovatelem komunikačních služeb) a žalovaným právní vztah vůbec nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

S ohledem na skutečnosti výše uvedené zvláštní senát vyslovil, že k rozhodnutí v předmětné věci je příslušný soud (výrok I.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech dále zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. zrušil usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 24. 4. 2017, čj. 8 C 100/2017-39.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Okresní soud v Litoměřicích bude tedy dále pokračovat v řízení o zaplacení částky 7 324 Kč s příslušenstvím.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. února 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu